

Terras Altas

Boek 4

Bloedrood

Patty van Delft

Bloedrood

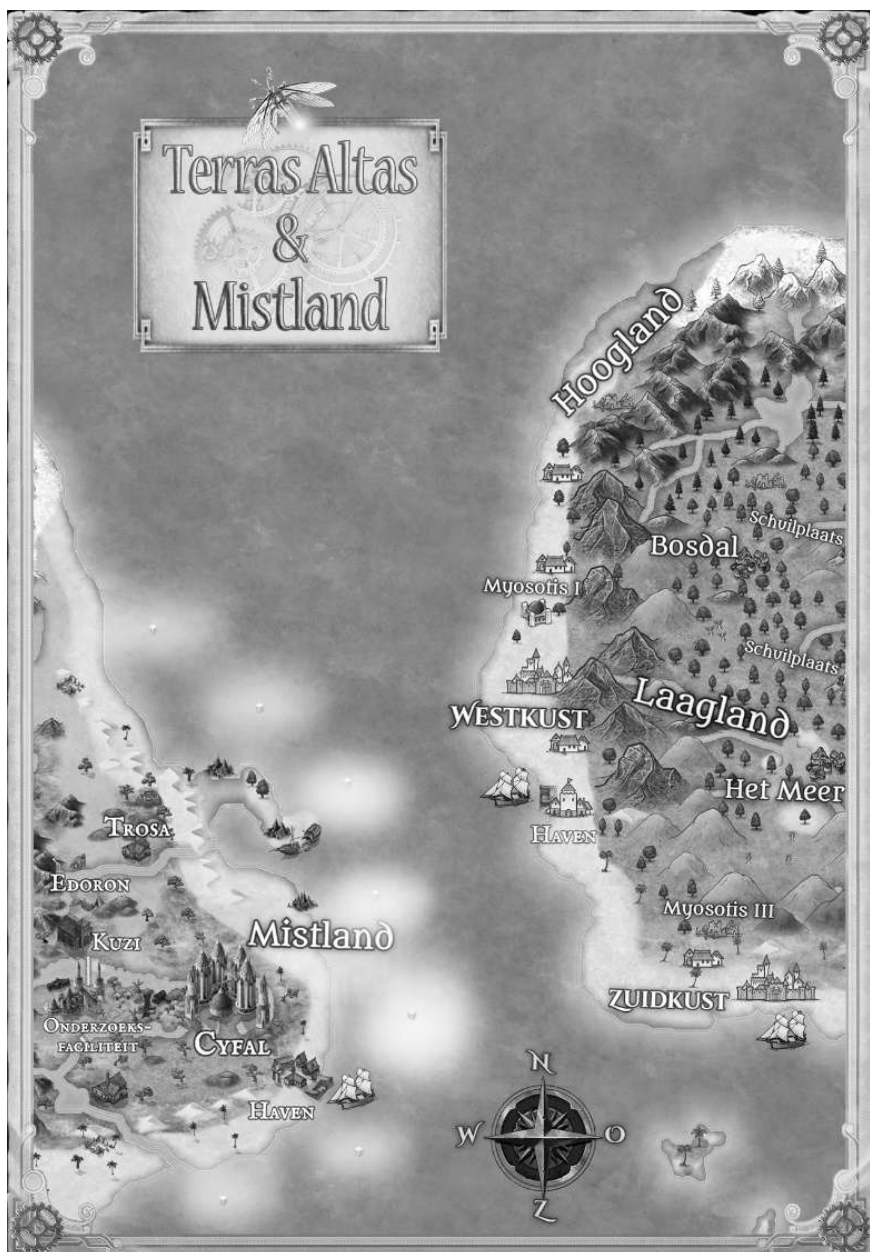
Bloedrood
Krachtig en hartstochtelijk
De kleur van liefde
en
verbondenheid
Ademloos

Rood
Waarschuwend en listig
De kleur van passie
en
strijdbaarheid
Genadeloos

Rood
Warm en beschermend
De kleur van rozen
en
genegenheid
Bodemloos

Rood
Vastberaden en levendig
De kleur van gevaar
en
impulsiviteit
Rusteloos
als bloed

Terras Altas & Mistland

Proloog

De keizerin

Handenwringend dwaal ik door het enorme paleis. Mijn hakken klikklakken op de tegels. Het geluid klinkt zo luid in de verlaten gangen dat ik inwendig ineenrimp.

Oh, ik hoop zo dat ze in orde zijn! Natuurlijk begrijp ik heus dat ze niet om ieder wissewasje contact opnemen, maar het is al zo'n tijd geleden dat ik iets gehoord heb dat de onzekerheid me opvreet.

Is de keizer erachter gekomen? Nee, dat is onmogelijk; we zijn zo voorzichtig geweest. *Extreem voorzichtig*. En toch... De keizer lijkt overal ogen en oren te hebben. Kippenvel verschiint op mijn armen bij de gedachte aan de man met wie ik noodgedwongen getrouwd ben. We dachten dat hij nooit een vrouw zou nemen, nooit kinderen zou willen die een bedreiging voor zijn macht konden vormen. Dat laatste klopte.

Een gevoel van onmacht en verdriet stroomt door me heen en ik druk onwillekeurig een hand tegen mijn buik.

Helaas zaten we er met de eerste aanname naast, daarvan ben ik het levende bewijs. Nog wel tenminste, want als hij er ooit achter komt wat ik gedaan heb...

Ik voel een irritante pijn opkomen die zich als een band om mijn hoofd straktrekt. De lichtflitsen, die vaak een aanval van heftige hoofdpijn vergezellen, maken me duizelig. Ik sluit de pijn zo goed en zo kwaad als het gaat buiten en ga een vertrek binnen.

Zorgvuldig sluit ik de deur achter me. Een moment voor mezelf nemend leun ik tegen de deur, sluit mijn ogen en negeer het gekwet-
ter dat vanuit de kooien op me afkomt. *Rustig ademen, door je neus in en door je mond uit.*

Hij weet van niks, anders had ik hier niet vrij rondgelopen.

Nou ja, vrij? Ik ben net zo vrij als de vogels die hier opgesloten zitten. Ondanks dat het paleis een behoorlijk grote kooi is. Terwijl ik langs verschillende verblijven loop, barst het gekakel, gefluit, getjilp en gekrijs los.

‘Nee, nee, ik heb geen voer voor jullie,’ zeg ik tegen de opgewonden vogels.

Met grote stappen passeer ik een koppel zeezwanen, hun iriserende veren dof door het gebrek aan zout water. In de kooi ernaast zit een eenzame ijsgaai uit Terras Norte, een buurland waar weleens handel mee wordt gedreven. Het beest heeft zichzelf haast kaalgeplukt omdat hij geen soortgenoten om zich heen heeft. Medelijden kruipt via mijn hals omhoog en laat mijn wangen branden. Ik weet hoe het is om eenzaam te zijn.

Ik verman me en loop door, mijn blik strak gericht op de grote volière helemaal achterin de ruimte. Het is de enige kooi waarvan het deurtje openstaat. Ik loer door de tralies en tel de aanwezige ryvins. Zes grote, zwartblauwe vogels. Teleurgesteld draai ik me om en hou mezelf opnieuw voor dat geen bericht, goed bericht moet zijn. Bovendien kosten onze plannen tijd en we moeten uiterst behoedzaam te werk gaan als we zelfs maar een kans willen maken.

‘Ik weet het, ik weet het,’ sus ik een boos kwetterende bergharpij die van tak naar tak springt, op zoek naar een ontsnappingsroute. Zijn voerbak is vol, dus honger heeft hij niet. De vogel wil eenvoudigweg niet opgesloten zitten. Hij wil zijn vleugels uitslaan en meeliften met de wind. Ondanks dat hij hier voorzien wordt van zijn natje en zijn droogje, lonkt hij verlangend naar de wereld buiten de kooi. Net zoals ik dat ben, is hij liever hongerig en vrij. Allebei hebben we helaas pech.

Ik sluit net de deur naar de vogelkamer wanneer er plots iemand voor me opduikt.

‘Oh! Je laat me schrikken!’

‘Excuseer me, hoogheid,’ zegt de dienstster en maakt een buiging.

Ik recht mijn rug en kijk haar aan. ‘Wat is er?’

De dienstster ontwijkt mijn blik en plukt aan het witte schort dat ze draagt.

‘De keizer heeft laten weten dat hij over enkele uren thuis is, uwe majesteit. En hij dineert graag met u vanavond.’

Het bloed trekt weg uit mijn gezicht.

‘Heeft hij laten weten waarom?’

De blik van het meisje schiet kort naar mijn gezicht. Hoewel het geen geheim is dat ik niet bepaald dol ben op mijn echtgenoot, volg ik zijn bevelen normaal gesproken zonder iets te vragen op.

‘Nee, uwe hoogheid.’

Ik knik en wuif haar weg. De hoofdpijn komt nu in volle hevigheid opzetten. Ik denk dat ik beter even kan gaan liggen voor het diner met de keizer.

Het is een en al bedrijvigheid in het kasteel wanneer ik twee uur later weer opsta. De pijn is gezakt tot een hinderlijk gezoem, wat in ieder geval niet meer het gevoel geeft dat mijn hoofd elk moment kan ontploffen. Geduldig laat ik me kleden, kappen en opmaken door twee dienststers. De nieuwe jurk is prachtig en zit als gegoten. Toch is het lang geleden dat zoiets banaals als een kledingstuk me kon bekoren. Tuurlijk, toen ik net in het paleis woonde en overspoeld werd met rijkdom kon ik mijn geluk niet op. Dat was voordat ik wist wat de weelde me ging kosten.

Een van de dienststers wappert ongeduldig met een doek naar het gloeisect dat om ons heen cirkelt. Ik geef haar een standje en steek mijn hand uit zodat het machientje daarop kan zitten. Het gloeisect is, in tegenstelling tot de meeste van dit soort apparaatjes, geen vlin-der of libelle. Het is een prachtige mot gemaakt met pastelkleurige vleugels en een kunstig bewerkt lijfje. Echt vakwerk en vreemd genoeg erg op mij gericht. Het is de enige in zijn soort en speciaal voor mij gemaakt door een vriend uit mijn jeugd. Zijn manier om excuses aan te bieden. De verontschuldigungen heb ik nooit geaccepteerd, de mot wel.

Ik steek mijn hand omhoog en het apparaatje vliegt naar het venster om op te laden in de zon die al langzaam ondergaat.

Krampachtig slikkend, trek ik mijn schouders naar achter en zorg dat er een nietszeggende uitdrukking op mijn gezicht ligt voordat ik mijn kamers verlaat. Ik negeer de bal in mijn maag en ga op weg naar de eetzaal waar de keizer op me wacht.

‘Hare hoogheid, de keizerin van Mistland!’ kondigt de heraut me aan voordat de wachters de dubbele deuren voor me openen.

Ik weersta de neiging om een gezicht te trekken. Zoveel ceremonieel voor een echtpaar dat gaat dineren. Ik verberg mijn ergernis en stap over de drempel. Een koude rilling danst over mijn ruggegraat wanneer ik de keizer in het oog krijg. Hij neemt me van top tot teen op, zijn blik berekenend en kil. Ik til mijn rokken een stukje op en maak een reverence.

‘Goedenavond, uwe hoogheid,’ zeg ik, erop lettend dat mijn toon beleefd is en mijn stem niet trilt.

‘Je wordt oud,’ zegt de keizer misprijzend.

Mijn wangen worden warm, maar ik hou mijn blik neergeslagen.

‘Het spijt me, uwe hoogheid,’ zeg ik, alsof ik er iets aan kan doen dat de tijd doortikt en mijn haren gestaag grijs kleuren.

‘Ga zitten, ik heb lang genoeg op je gewacht en ik heb honger,’ broemt mijn echtgenoot en ik doe vlug wat hij zegt.

Zodra mijn billen het kussen van de stoel raken, komt er een stoet bedienden de eetzaal binnen. Schalen met vlees, gegrilde groenten en gebakken vis worden op tafel gezet. Kannen met water en wijn volgen. Twee mannen blijven achter om ons te bedienen terwijl de rest de zaal weer verlaat.

Zwijgend prik ik een stuk groente aan mijn vork, maar begin pas te eten wanneer de keizer een stuk vlees in zijn mond stopt.

‘Zo, wat heb jij uitgespookt terwijl ik weg was?’

Mijn nekharen springen overeind. *Hij weet het!* Ik kan de strop al om mijn hals voelen en vecht tegen de koude rillingen.

Met mijn emoties stevig achter slot en grendel, kijk ik op.

‘Oh, niet veel, hoogheid. Ik heb in de tuinen gewandeld en heb veel gelezen.’

‘Mmm, de wachtcommandant vertelde me dat je naar de stad bent geweest,’ zegt mijn echtgenoot.

Bij de aardmoeder!

‘Enkel omdat mij was verteld dat er nieuwe stoffen op de markt waren.’ Ik trek mijn neus op en maak een wegwerpgebaar. ‘Nu de toestroom uit Terras Altas tot een halt is gekomen, moeten we het doen met producten uit Terras Norte en die zijn helaas van heel wat mindere kwaliteit. Ik zou er heel wat voor geven als we weer...’

‘Genoeg,’ broemt de keizer. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in die vrouwelijke onzin.’ Hij neemt een slok van zijn wijn terwijl ik opgelucht ademhaal. Het gevaar is geweken. *Voor nu.*

Hoofdstuk 1

Rain

Met gebalde vuisten, stramme spieren en ongetemde woede staar ik naar de man bij het raam. Hij staat met zijn rug naar me toe en heeft schijnbaar niet door dat ik hier sta. Verbazingwekkend, aangezien de haat die in golven van mij afstraalt bijna tastbaar is. Het moet hem raken, ineen laten krimpen, hem verbranden met de kracht van mijn afkeer.

Mijn vingertoppen strijken verlangend over het handvat van mijn lange, slanke mes. Wat zou ik dat graag tussen zijn schouderbladen steken en langzaam ronddraaien terwijl hij het uitschreeuwt. Maar mijn belofte is sterker; ik zal het recht niet in eigen hand nemen. *Helaas*. Ash zal snel genoeg voor zijn daden terechtstaan en uiteraard worden veroordeeld. Het recht zal geschieden, dat weet ik zeker. Tot die tijd moet ik geduld hebben. *Niet mijn beste punt*.

Ik draai me op mijn hakken om en verlaat de torenkamer voordat de verleiding om Ash hier en nu af te straffen me te veel wordt.

Met grote stappen daal ik de trappen af tot een vreemde geur me laat stilstaan. Vol walging trek ik de doek die om mijn hals zit over mijn neus. *Wat, bij de hel, is dat?!*

Ik volg de stank door de gang naar de eetkamer en blijf vervuld van afschuw in de deuropening staan. *Dit meen je niet*.

Daar, pontificaal op de eikenhouten eettafel, ligt een half opengereten karkas van een tyger. De half tijger, half machine is duidelijk al enige tijd dood. Beduusd staar ik naar Flint, onze onderzoeker

en uitvinder, die zijn armen tot aan zijn ellebogen in de buikholte van de machina bestia gestoken heeft.

‘Geef me die splittang eens aan,’ mompelt hij tegen Edan.

Zijn lange, slanke vriend rommelt wat in de kist naast hem en geeft Flint het gewenste gereedschap.

‘Tjonge, moet je zien hoe groot die maag is!’ roept Fox uit. Hij staat op zijn tenen achter de uitvinder en probeert over zijn schouder mee te kijken. Flint steekt zijn handen weer in het lijf en geeft een ruk met de tang. Blauwe vloeistof spuit uit de tygerí, recht in het gezicht van Fox.

‘Gadver!’ roept Cirila vanaf de andere kant van de tafel uit.

Edan grinnikt en haast zich om de sputterende, roodharige jongen een doek te geven.

‘Dat is je eigen schuld,’ moppert Flint. ‘Ik heb je gewaarschuwd dat je niet zo dichtbij moet staan, maar je blijft maar in mijn nek hingen. Edan, de moerdraaijer alsjeblieft.’

‘Wat is hier aan de hand?’ roep ik uit zodat de aanwezigen hun aandacht op mij richten.

‘O, hoi Rain!’ zegt Fox opgewekt, de helft van zijn gezicht nog blauw gekleurd.

Cí huppelt op me af en geeft me een kus terwijl Edan schaapachtig naar me lacht.

‘Waar lijkt het op?’ vraagt Flint zonder op te kijken van het karkas. ‘We ontleden een tygerí.’

‘Jij ontleeft een tygerí. Wij zijn min of meer gedwongen om te helpen,’ corrigeert Cirila de uitvinder. Die haalt zijn schouders op en graait dieper in de buikholte. Het bloed drupt op de grond en de stank is niet te harden. Ik geloof dat mijn ontbijt omhoogkomt.

‘En de beste plek om aan een Mab te knutselen is in de eetkamer?’ vraag ik gefrustreerd. ‘Kon je echt geen andere plek bedenken om in een lijk te graven, dan op de plek waar we eten? In je eigen kamer bijvoorbeeld?’

‘Ja, dag!’ roept Edan uit. ‘Het heeft Fox en mij al genoeg moeite gekost om dat ding hier te krijgen, laat staan dat we het nog twee trappen op hadden moeten zeulen.’

‘Had het dan buiten gelaten!’

‘Dat kan niet,’ bemoeit Flint zich ermee. ‘Daar kan ik niet werken. Veel te koud en zo.’

Hij zet zijn bril af, pakt een constructie met verschillende maten ronde glazen en plaatst deze op zijn hoofd. Hij draait aan een wiel tot het gewenste formaat glas voor zijn ogen staat.

‘Oké,’ zeg ik verslagen. ‘Ik zorg ervoor dat een van de kelder-ruimtes wordt ingericht als werkruimte. Dan kun je de Mab desnoods naar beneden smijten wanneer je het niet wilt dragen. Maar jullie zorgen dat die tygerí voor het avondeten weg is en alles schoongemaakt en gedesinfecteerd is. En, in Naísnaam, zet een raam open!’

Mijn ogen tranen inmiddels door de stank en ik maak dat ik buiten kom, op de voet gevolgd door Cirila.

Mijn vriendin vlecht haar vingers door die van mij terwijl we door de stad lopen. Inmiddels kennen we de weg naar de boulevard uit ons hoofd. Hoe verder we ons in de wirwar van straatjes wagen, hoe meer geluiden er op ons afkomen. Daar moet ik nog het meest aan wennen nu ik weer terug ben in het Hoogland: het lawaai en de drukte. Na alle jaren die ik in het woud van het Laagland heb doorgebracht, valt de hectiek van de stad me nogal rauw op mijn dak. Vroeger vond ik het heerlijk om me tussen veel mensen te begeven, of te struinen over drukke markten met herrie en muziek. Tegenwoordig ben ik meer dan tevreden in mijn eigen, kleine kring.

Ik trek Cirila met een ruk opzij wanneer we bijna overhoop worden gereden door een stoomkar.

‘Jullie lopen op de weg, mafketels!’ schreeuwt de man die de kar bestuurt. Cí maakt een onvriendelijk gebaar en sleurt me vervolgens de stoep op.

We slaken tegelijkertijd een zucht van opluchting wanneer we het hek naar het strand bereiken. Nu het Hoogland in handen is van de

Vrijheidsstrijders en de Laaglanders, is het strand opengesteld voor iedereen, ongeacht welke rang je hebt.

Toch is het verbazingwekkend rustig, alsof mensen zich nog altijd niet op het zand durven te wagen. Al is het aan het begin van de lente nog erg fris, dus het weer heeft er vast iets mee te maken. De wind trekt vrolijk aan mijn haren en ik knijp mijn ogen tot spleetjes om te voorkomen dat er zand in waait. We wandelen een stuk langs de branding voordat we in het zand neerploffen en uitkijken over zee. Het geluid van de golfslag overstemt het kabaal uit de stad en ik haal diep adem.

De zilte lucht vult mijn longen. Het ruikt minder prettig dan het bos, maar nog altijd beter dan de geur van stoom, kolen, rook, zweet, uitwerpselen en wanhoop die in de straten van de stad hangt. En zeker beter dan de stank van het lijk van een tygerí!

‘Gaat het wel?’ vraagt Cirila terwijl ze me vanaf opzij onderzoekend aankijkt.

‘Het gaat prima,’ mompel ik. ‘Hoezo?’

‘Nou... Nee, laat maar.’

Ik rol met mijn ogen.

‘Zeg op, Cí. Je zit duidelijk ergens over te malen, dus gooi het eruit.’

Mijn vriendin bijt op haar lip en staart naar de blauwgroene golven. Ik kijk haar aan en wacht af. Ze is zo mooi, nog mooier dan vroeger en ik mag van geluk spelen dat ze me nog steeds wil.

Nadat ik naar het Laagland werd verbannen, durfde ik zelfs in mijn stoutste dromen niet te hopen dat ze van me zou blijven houden. Ik ben een mazzelaar.

Cí schuift ongemakkelijk heen en weer in het zand. Dan slaakt ze een zucht en begint te ratelen zoals alleen zij dat kan: ‘Nou, je ... we hebben een hoop mensen verloren in een korte tijd. Leaf... Al kende ik hem niet, ik weet dat je goed met hem kon opschieten. Hij wordt gemist, ook door Flint, ik zie het in zijn ogen wanneer hij over hem spreekt. Maar behalve het verlies... Het verraad van Dencon en die andere gast, hoe heet hij ook alweer?’

‘Boaz,’ brom ik.

‘Ja, die. Dat moet ook hard zijn aangekomen, dat kan niet anders. En daarna Julian, Yuka, Bliss en Teak. Ik weet dat verlies onoverkomelijk is in een oorlog, ik bedoel ... ik heb zelf ... ook vrienden verloren.’ Ze zwijgt een moment en slaakt een beverige zucht voordat ze verder ratelt, haar tranen maar met moeite bedwingend. ‘Maar jij bent zoveel kwijtgeraakt. Meerdere keren! Het is gewoon... Schat, ik begrijp werkelijk niet dat je nog overeind staat.’ Die laatste woorden komen fluisterend over haar lippen en ik slik. Het verdriet dat ik zorgvuldig heb weggestopt onder de lagen haat die ik voel voor het Regime, de generaal en Ash, roert zich onrustig. Het dreigt naar boven te komen en ik duw het met kracht terug naar beneden. *Niet nu. Niet op deze manier.*

Ik sla een arm om Cirila’s schouder en trek haar tegen me aan.

‘Het is in orde,’ zeg ik. ‘Ik ben in orde. Natuurlijk is het moeilijk, maar ... ik ben oké. Heus. Maak je geen zorgen.’

De avond valt en ik weet dat er geen ontkomen aan is. Veel liever ga ik niet mee, maar dan maken de mensen zich zeker meer zorgen om me. Ik zit totaal niet te wachten op preken, gesprekjes en goedbedoelde, maar o zo irritante adviezen. En blikken of aanrakingen van medeleven kunnen me helemaal gestolen worden. Dus ik trek een nieuw, gestreept broekpak aan en wacht tot Cirila onze jassen tevoorschijn heeft gehaald.

Beneden staan River, Lily, Storm, Fox, Espen en Summer al klaar. Sakiku komt vanaf de keuken aanlopen en maakt de groep compleet. Er staan drie stoomkarren klaar om ons te vervoeren. Het is nog licht, maar voor de terugweg heeft Dew ons groene lampen beloofd. De avondklok is nog steeds van kracht, al hopen we dat die binnenkort opgeheven wordt. Tenslotte zijn Laaglanders niet gewend aan die beperking in hun vrijheid. Dat soort regels is verzonnen door het Regime om de mensen van het Hoogland onder de duim te houden.

De karren houden halt wanneer we het onderkomen van de generaal bereiken. De generaal is er natuurlijk allang vandoor en Dew

heeft samen met de Vrijheidsstrijders haar intrek op het landgoed genomen. Geflankeerd door twee van haar strijders wacht de leider van de rebellen ons op.

‘Welkom vrienden,’ begint ze met heldere stem. ‘Het pad naar de graven is verlicht met gloeiparels. Voel je vrij om zo lang te blijven als jullie willen.’

Enkelen van ons knikken en we zetten koers naar het bos dat aan de rand van het landgoed ligt. Voor ons glinstert een pad gemaakt van gloeiparels die een zacht schijnsel afgeven. Zodra het donker is, zal het licht feller schijnen zodat we zonder problemen de weg terug kunnen vinden. Een vriendelijk gebaar van Dew en haar mensen.

In stilte wandelen we tot we bij de open plek aankomen en zoeken een plek aan de rand. Mijn keel verstrakt bij het zien van de graven onder de bomen met hun gedraaide stammen. De hangende takken strelen met hun lichtgroene bladeren troostend de witte stenen. Verdriet scheurt me van binnen uit elkaar wanneer ik hun namen op de stenen zie staan.

Bliss. Teak. Julian. Yuka.

Hoewel de lichamen van Julian en Yuka elders begraven zijn, hebben we toch besloten hen hier te gedenken. Samen met onze andere vrienden.

Cirila's hand grijpt de mijne en haar duim streelt zacht mijn huid. Ik laat mijn blik over ons gezelschap glijden. River en Lily zitten dicht tegen elkaar aan in het gras. Lily lijkt zachtjes te snikken terwijl River bleek voor zich uit staart. Espen en Summer delen een omgevallen boomstam en fluisteren tegen elkaar. Storm, Fox en Sakiku staren een aantal meter verderop plechtig naar de graven. Ik krijg het steeds benauwder en wil hier weg. Het liefst ren ik tot mijn voeten de bemoste grond van het Laagland raken. Weg van het Hoogland, weg van het hartbrekende verdriet en het verscheurende verlies.

Toch blijf ik zitten, laat Cirila mijn ene hand strelen terwijl ik de andere tot een vuist bal. De schemer valt in en de stilte daalt als een deken over de gedenkplek.

De blaadjes van de schemerbloesem ontfouwen zich en een paarse gloed verspreidt over de open plek. Een friszoete geur dringt mijn neus binnen en hoewel ik het normaal heerlijk vind ruiken, word ik er nu misselijk van. *Ik kan dit niet, ik kan dit niet.*

Om hier rustig te zitten, wetende dat mijn vrienden in de koude grond liggen weg te rotten... Het is ondraaglijk. *Ik ben niet oké.*

Kleine, felgekleurde vogeltjes komen op de nectar van de bloemen af. Ze delen dit feestmaal met zoemende insecten.

Ik probeer uit alle macht mijn aandacht bij het prachtige schouwspel te houden, om me te laten afleiden door de kleuren, het getjilp en gezoem. Om me te focussen op het hier en nu.

Maar mijn gedachten dwalen af en stuiven terug in de tijd.

'Het is Teak!' schreeuwt Lily tegen me. 'Je moet nú meekomen!'

Ik aarzel geen moment en ren verward achter de slanke Magyr aan. We draven de trappen af en hollen door de gangen tot we op de binnenplaats komen. Lily mindert geen vaart en ik volg haar met grote passen. Ik merk niet eens wie er allemaal achter ons aan komen, want mijn blik valt op River die in een vreemde houding op de grond zit.

In zijn armen houdt hij... Teak!

'Nee,' fluistert Lily. Haar stem lijkt River uit zijn lethargie te wekken en hij staat wankelend op waardoor Teak opzij zakt. De ogen van mijn grote vriend zijn open, maar hebben hun levendige glans verloren. Ontkennend schud ik mijn hoofd en loop verdwaasd op hem af. Nee. Niet Teak, die zo sterk is als een boro. Niet Teak, die altijd voor iedereen klaarstaat. Nee, niet Teak.

Niet Teak!

Ik laat me op mijn knieën naast mijn vriend vallen en trek hem tegen me aan. Hij is warm, maar zo vreselijk zwaar. Zo ... levenloos. Ik snik het uit.

Een akelige band trekt zich strak om mijn borst, maar de tranen blijven weg. Ik ben uitgeput wanneer de schemerbloesem eindelijk haar blaadjes sluit en de duisternis van de nacht zijn intrede doet.

Met moeite sleep ik me over het verlichte pad van gloeiparels richting de stoomkarren. Zwijgend rijden we onder groen licht terug naar ons onderkomen, en zonder een woord sleur ik me naar de slaapkamer om volledig uitgeteld op bed te ploffen. Ik negeer de bezorgde blikken van Cirila, krul ik me op tot een balletje en sluit mijn verraderlijk brandende ogen.

De dagen die volgen staan vooral in het teken van het registreren en categoriseren van achtergelaten rijkdommen. Veelal vinden we die in de persoonlijke huizen en opslagloodsen van de elite en leden van het Regime. Regelmatig zijn we met stomheid geslagen wanneer we een pakhuis openbreken vol kisten en kratten met drank, voedsel en juwelen. Het is belachelijk wat de leiders aan overvloed voor het volk verborgen hebben gehouden.

Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd voordat ik een koevoet onder de deksel van een dichtgespijkerde krat zet. Naast me hoor ik een teleurgestelde kreun. Fox laat de deksel op zijn kist kletteren.

‘Enkel maffe boeken,’ moppert hij.

‘Misschien hebben we er wat aan,’ merkt Storm op. ‘Als we ze niet willen lezen, kunnen we ze altijd nog gebruiken om de haard mee op te stoken.’

Ik grinnik en concentreer me weer op de kist. Met wat kracht lukt het me om de deksel deels open te wrikken. Het hout protesteert krakend, alsof de kist de inhoud niet prijs wil geven. Dan heeft hij aan mij een goeie. Ik grom tussen mijn tanden door en span me extra in om die verdomde deksel van de verdomde krat te krijgen. Hout versplintert met een hoop lawaai wanneer ik het onding weet open te krijgen. Ik gooi de koevoet aan de kant en buig me vol verwachting voorover.

Wat, in naam van de grote aardmoeder, is dat?

‘Hé,’ zeg ik om de aandacht van de anderen te trekken. Ze gaan echter te zeer op in hun eigen bezigheden om me te horen.

‘Hé!’ roep ik harder. ‘Ik heb iets interessants gevonden, denk ik.’

Fox werpt nog een boze blik op zijn kist voor hij als eerste mijn kant op komt. Zijn gezicht klaart direct op wanneer hij ziet wat ik heb gevonden. Gretig buigt hij zich voorover.

‘Wow!’

Ook Storm komt nieuwsgierig dichterbij en fluit terwijl hij in de kist kijkt.

‘Niet slecht, Cabrera. Helemaal niet slecht.’

‘Wat is het?’ vraagt Edan vanaf een afstandje. ‘Hou me niet langer in spanning!’

‘Kom dan kijken,’ plaag ik. ‘Zeker jouw vriendje gaat dit heel interessant vinden.’

‘Flint is mijn “vriendje” niet, hij is mijn partner,’ broemt de lange jongen terwijl hij zijn breekijzer neerlegt en op een drafje naar ons toe komt. ‘Met vriendjes knikker je, met Flint doe ik heel andere dingen.’

‘Best, best, ik hoef geen details. Hij gaat het in ieder geval fantasistisch vinden.’

Fox buigt zich nog verder de kist in. ‘Kijk, er zit zelfs een blauwdruk bij!’ Triomfantelijk houdt hij het papier omhoog. Er staat duidelijk op afgebeeld wat er in de kist zit, inclusief tientallen specificaties en aantekeningen.

‘A...aqua...not...tor,’ leest Storm moeizaam omdat Fox het papier niet stilhoudt. Ik gris het blaadje uit zijn hand.

‘Aquamotor,’ zeg ik. ‘Het is blijkbaar een soort quadromotor, maar dan voor op het water.’

‘Hoe vet is dat!’ joelt Fox.

‘Behoorlijk vet,’ beaamt Storm met een grijns.

‘Hm, ik denk dat ik je gelijk moet geven. Dit gaat Flint heel interessant vinden. Vind je het goed dat ik de blauwdruk alvast aan hem laat zien en wat mensen bij elkaar roep om de aquamotor naar hem toe te brengen?’

‘Natuurlijk vinden wij het goed dat je naar je vriendje, euh ... geliefde ... oh, ik bedoel partner, gaat.’

Edan werpt Storm een giftige blik toe, pakt de blauwdruk van me aan en beent er met lange passen ervandoor.

Ik kijk Storm aan en we barsten in lachen uit.

Bekaf kruip ik naast Cirila onder de dekens. Hoewel ik dacht dat ze sliep, schuift ze meteen naar me toe en slaat haar armen om me heen.

Met haar gezicht in mijn hals vraagt ze: 'Hoe was jouw dag?'

'Prima. We hebben de kelders van het gebouw van Huize Guāng leeg getrokken. Het is echt ongelooflijk wat de rijken allemaal opgeslagen hebben! Ik heb zelfs een aquamotor gevonden en volgens Flint is het een goed ontwerp. Stel je voor dat je met een motor de zee op kan!'

De gedachte eraan maakt me enthousiaster dan ik in lange tijd geweest ben. Ik voel Cirila's glimlach tegen mijn huid.

'Dat klinkt tof,' zegt ze zacht.

Ik verschuif iets en draai mijn hoofd om haar een lange kus te geven. Haar zachte lichaam smelt tegen me aan en bezorgt me kriebels in mijn buik.

'En hoe was jouw dag?' vraag ik, nadat ik met tegenzin mijn lippen van de hare heb gehaald.

Cí slaakt een zucht.

'Vermoeiend, vervelend en naar. Er is genoeg ruimte in het Hoogland voor een heleboel mensen, maar iedereen vindt dat ze recht hebben op de beste plek. Bovendien kunnen we mensen niet hun huis uitzetten, maar die lui protesteren luidkeels, en dreigen soms met geweld, wanneer ze Laaglandse burens krijgen.'

Ik grimas. Natuurlijk verwachten we niet dat de veranderingen die de Vrijheidsstrijders en de Laaglanders meebrengen zonder slag of stoot worden aangenomen, maar hopelijk ontstaat het besef dat we enkel het beste willen. *Voor iedereen.*

‘De strijd is nog niet zo lang geleden; het kost tijd om het volk aan de veranderingen te laten wennen,’ zeg ik tegen mijn vriendin en trek haar tegen me aan.

‘Ik hoop echt dat je gelijk hebt en het slechts een kwestie van tijd is. Soms is de sfeer echt dreigend en uitermate explosief. Alsof één verkeerd woord de hele boel kan laten ontploffen en we opnieuw in een oorlog belanden.’

Ik huiver. Ik moet er niet aan denken dat Terras Altas weer door strijd verscheurd wordt.

‘Dan moeten we ons uiterste best doen om ervoor te zorgen dat dát niet gaat gebeuren.’